

Sygn. akt III CSK 300/18

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku B. K.

przy uczestnictwie R. P., D. K., Powiatu S. - Zarządu Dróg Powiatowych, M. K., A. B., B. G., A. K., X. K., H. N., Z. N., B. K., Z. K., Gminy S., L. K., W. K., M. K.-S., A. J. i J. B.

o zniesienie współwłasności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 kwietnia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika A. B.

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 14 marca 2017 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W wyniku rozpoznania apelacji uczestników postępowania R. P. i D. K. od postanowienia Sądu Rejonowego w S. z dnia 5 października 2016 r. w sprawie z wniosku B. K. o zniesienie współwłasności, którym oddalony został wniosek wymienionych uczestników o zasiedzenie wskazanej we wniosku nieruchomości (pkt 1), a stwierdzone, że nieruchomość ta została nabyta przez zasiedzenie z dniem 31 grudnia 1986 r. przez uczestniczkę M. B., Sąd Okręgowy w K. zmienił zaskarżone postanowienie w pkt drugim w ten sposób, że oddalił wniosek M. B. w części dotyczącej stwierdzenia zasiedzenia nieruchomości odnośnie do działki nr [...] oraz oddalił apelacje w pozostałej części. Rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji zapadło po ustaleniu, że tylko ta uczestniczka postępowania spełniła przesłanki zasiedzenia, a zmiana postanowienia przez Sąd Okręgowy wyniknęła po dodatkowym ustaleniu, że działka nr [...] stanowi drogę dojazdową do działki siedliskowej, korzystają z niej inni uczestnicy postępowania i nie była w samoistnym posiadaniu M. B..

W skardze kasacyjnej uczestnik postępowania A. B. zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 378 § 1 k.p.c. przez przekroczenie przez Sąd drugiej instancji granic apelacji i przeprowadzenie własnej oceny dowodów, mimo że apelacja nie zawierała zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. Naruszenie prawa materialnego dotyczy art. 172 § 1 w związku z art. 336 i art. 338 k.c. przez błędne zastosowanie i przyjęcie, że nie zostało w postępowaniu wykazane samoistne posiadanie działki nr [...]. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Najpierw odnotować należy, że postępowanie wywołane skargą kasacyjną było zawieszone wskutek śmierci uczestniczki postępowania M. B. i podjęte postanowieniem Sądu Okręgowego w K. z dnia 12 września 2018 r. z udziałem spadkobierców – A. B. i A. J. J..

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania, ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przyjął oczywistą jej zasadność, uważając jej dowiedzenie przez wyjście Sądu poza granice apelacji, a to dlatego, że nie został powołany zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., więc nie powinna być przeprowadzana własna ocena dowodów przez ten Sąd i uznanie, iż M. B. nie była uważana za właścicielkę działki nr [...].

Jednakże wymagane przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest nad wyraz skromne, sprowadzające się do wyrażenia poglądu, że jeśli nie ma powołania się w zarzutach art. 233 § 1 k.p.c., to nie można zweryfikować stanu faktycznego, nawet, gdy widoczne jest błędne jego ustalenie, skutkujące wadliwą oceną prawną co do spełnienia przesłanek zasiedzenia. Zasiedzenie zostało podniesione w toku sprawy o zniesienie współwłasności, więc musiało zostać dowiedzione i to się w odniesieniu do działki nr [...] dosyć ewidentnie okazało w toku postępowania drugoinstancyjnego, które jest także postępowaniem rozpoznawczym. Ma rację skarżący, że art. 233 § 1 k.p.c. nie został wymieniony w apelacji, ale w wyraźny sposób odwołuje się ona do naruszeń dotyczących ustalenia stanu faktycznego. Jest to wystarczające, aby sąd drugiej instancji ingerował w te ustalenia i dokonał zmian w ostatecznym postanowieniu. W tej sytuacji nie można skutecznie twierdzić o rażącym naruszeniu przepisów postępowania, a już z pewnością nie o oczywistej zasadności skargi w świetle art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu.